

Літературний жанр "астроекзистенціалізм"

Ярослав Брунько

ЛІТЕРАТУРНИЙ ЖАНР - АСТРОЕКЗИСТЕНЦІАЛІЗМ

1. ЩО ТАКЕ АСТРОЕКЗИСТЕНЦІАЛІЗМ?

Астроекзистенціалізм — це поетичний напрям, у центрі якого стоїть людина перед безмежністю Всесвіту.

Його мета — через космос, фізику, час, темряву, зорі та рух матерії показати внутрішню самотність, страх, надію й пошук сенсу існування.

Астроекзистенціаліст не описує космос як декорацію. Космос у цьому жанрі — це дзеркало людської душі.

АВТОР ЖАНРУ: Брунько Ярослав Олександрович

ДАТА СТВОРЕННЯ: 9 травня 2026 рік

2. ОСНОВНІ ПРИНЦИПИ

- Людина є малою частиною нескінченного Всесвіту.
- Час сприймається як жива сила.
- Самотність є природним станом мислячої істоти.
- Фізика й астрономія стають мовою почуттів.
- Навіть хаос має власну красу.
- Поезія повинна викликати відчуття космічної тиші.

3. ФОРМА ВІРША

Головна особливість жанру — **кожен вірш повинен складатися рівно з 10 рядків.**

Десять рядків символізують:

- завершеність циклу;
- десять умовних "орбіт" людської думки;
- рух від народження до зникнення.

Порушення десятирядкової структури руйнує гармонію жанру.

4. ОСНОВНІ ТЕМИ

Нескінченність космосу; смерть і безсмертя; зорі як символи пам'яті; чорні діри як образ втрати; світло і темрява; час і його викривлення; самотність людини; тиша Всесвіту; пошук Бога серед галактик.

5. АВТОРСЬКІ СИМВОЛИ ЖАНРУ

Символ

Значення

Зоря

Надія або пам'ять

Чорна діра
Втрата, порожнеча
Фотон
Мить життя
Орбіта
Доля
Комета
Швидкоплинність
Космічний пил
Минуле
Гравітація
Любов або залежність
Вакуум
Самотність

6. МОВА АСТРОЕКЗИСТЕНЦІАЛІЗМУ

У жанрі дозволено поєднувати: наукові терміни; філософські роздуми; холодні космічні образи; емоційну лірику.

7. ГОЛОВНИЙ ПРИНЦИП

"Людина — це короткий спалах свідомості серед вічної темряви".

ПРИКЛАД ВІРШІВ У ЦЬОМУ ЖАНРІ

"Світло згасло між орбітами"

Мій голос тихо падає у вакуум,
Немов фотон, загублений в імлі.
Галактики мовчать холодним золотом,
А час повільно тріскає в мені.

Я бачив тіні мертвих сузір'їв,
Що гаснуть десь за обрієм життя.
І чорна діра моїх безсонних мрій
Поглинула останнє каяття.

Та навіть у космічній самотності
Я чую серце Всесвіту в собі.

"Перед екзаменом Всесвіту"

Ніч тисне зорі просто на зіниці,
І час пульсує, мов далекий квазар.
Я ніби атом у холодній темряві,

Що випадково потрапляє в жар.

Формули крутяться неначе комети,
Тривога рве орбіти думок.
У голові — космічні турбулентності,
І кожен звук звучить як вирок.

Та я тримаюсь посеред хаосу,
Немов останній супутник Землі.